

REFORMÁTUS HÍRADÓ

II. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

MEGJELENIK ÉVENTE NÉGYSZER

A támogató kolozsvári református egyház-
községek: Felsőváros,
Hidelve, Írisz, Kerekdomb,
Szamosfalva, Törökvágás
és Újalsóváros.

Szerkesztőbizottság:
Ballai Zoltán, Bibza Gábor,
Kerekes Edit, Szöllösi Etelka

Kicsi ünnep, nagy ünnep, avagy mit is ünnepelünk pünkösdkor?

FARKAS LÁSZLÓ

Egyházi évünknek három nagy ünnepe van: karácsony, húsvét és pünkösd.

Karácsonykor Krisztus testen való eljöveteleért adunk hála-
lát. Noha időben távol van tőlünk Jézus születése, a tetesztöltés titkát Isten az Ó Fiában egészen közel hozza az elveszett emberhez. Isten szeretetének kiáradása jobbra, szebbé, boldogabbá teszi az emberi szívet. Karácsonyt sokan a szeretet ünnepének nevezik. Húsvétkor Krisztus feltámasztásában a halál felett aratott győzelemért adunk hála-
lát. Ennek a győzelemnek nagy ára van, melyet Isten Krisztus által fizetett ki. Krisztus halála a fizetség az ember bűnéért. Nélküle mindannyian adósok maradnánk. Ezt az adósságot egyenlítette ki a Megváltó, megnyitva a szabadulást útját az ember előtt. Pünkösdkor a Szentlélek kitöltéséért adunk hála-
lát, amely a Krisztus mennybemenetele utáni tizedik napon következett be, ahogyan azt a Megváltó megígérte.

A karácsony és a húsvét ünnepe valamelyest érthető számunkra, de a pünkösdvel sokszor nem tud mit kezdeni a ma embere. Nem érzékeli, nem is érti, mi a pünkösd lényege. Véleményét a világban és a körülötte történő dolgok alapján alakítja, formálja. Erre alapoz az ünnepek előtt bennünket elárasztó sok reklám is. A karácsony és a húsvét ünnepe a kereskedők számára jó üzleti lehetőség. Igazi reklámhadjáratot folytatnak meggyőzni bennünket arról, hogy csakis akkor lesz igazi az ünnep, ha ezekre az alkalmakra gyártott termékeket megvásároljuk. A pünkösd már nem bír ekkora jelentőséggel. Kereskedelmi szempontból csupán egy hosszabb hétvégének tekinthető.

Honnan ered a pünkösd? Mi történt pünkösdkor? Mi a pünkösd érzékelhető hatása napjainkban?

A pünkösd eredete

„Háromszor szentelj nekem ünnepet évenként! Tartsd meg a kovásztalan kenyerek ünnepét! Hét napig egyél kovásztalan kenyeret, ahogyan megparancsoltam neked, az Ábáb hónap megszabott idején, mert akkor jöttél ki Egyiptomból. Üres kéz-

zel senki se jelenjék meg előttem! Azután az aratás ünnepét, amikor meződ vetésének első termését takarítod be. És a betakarítás ünnepét az esztendő végén, amikor a termést betakarítod a mezőről. Évenként háromszor jelenjék meg minden férfi az Úristen színe előtt!” (2Móz 23,14–17).

Az Ószövetség 2Móz 23,14–17 szerint az Úr három főünnepet rendel a zsidóknak: a kovásztalan kenyerek, az aratás és a betakarítás ünnepét. Az aratás, egyben a törvényadás ünnepe felel meg a mai pünkösd ünnepének. A keresztyénség a húsvét utáni hetedik vasárnapon ünnepli. Pünkösd elnevezésünk a görög pentekoszté (magyarul: ötven) szóból származik, ami a húsvét és a pünkösd közötti ötven napot jelenti.

Mi történt pünkösdkor?

Az apostolok cselekedeteiről írott könyv második részében olvassuk: „Mindnyájan meglettek Szentlélekkel, és különféle nyelveken kezdtek beszélni; úgy ahogy a Lélek adta nekik, hogy szóljanak. (...) és nagy zavar keletkezett, mert mindenki a maga nyelvén hallotta őket beszélni.” A Szentlélek kitöltése okozta zavarban Péter apostol megmagyarázza a hirtelen egybegyűlteknek, hogy mi is történt valójában, beteljesedett mindaz, amit Jézus megígért: elküldte a Párt-

fogót, Isten Szentlelkét, mely kitöltött tanítványaira, és munkája következtében megszületett az egyház. Péter apostol prédikációjának hatására, a Szentlélek munkája eredményeként 3000 lélek megbánja bűneit és megkeresztelkedik a bűnök bocsánatára. Ezért sokan a pünkösdöt az egyház születésnapjának tekintik.

A Szentlélek kitöltésekor az egyszerű tanítványok a nyelveken szólás ajándékát kapják. Így a világ sok részéről az ünnepre érkezett kegyes zsidók megdöbbenve hallják, ahogyan az apostolok a maguk nyelvén, amelyben születtek, Isten nagyságos dolgait hirdetik, ezért közöttük nagy zavar keletkezik. Akik nem értik a történeteket, gúnyolódva azt mondják, édes bortól részegedtek meg. Péter apostol az első prédikációjában cáfolja ezt az állítást, amikor Jóel próféta szavait idézve magyarázza a történeteket. Szavainak súlya alatt sokan bűnbánatot tartanak, megkeresztelkednek, és megkapják a Szentlélek ajándékát. A Szentlélek munkája szívükbe a szeretetet és az egyetértést látható módon. Szívük, lelkük egy lesz. A megszületett egyházban ez az egység erősödik meg. Az egyházon Krisztus ígérete szerint a pokol kapui sem vesznek diadalmat. Az egyház nem a tökéletes emberek közössége, hanem a megváltott bűnösöké.

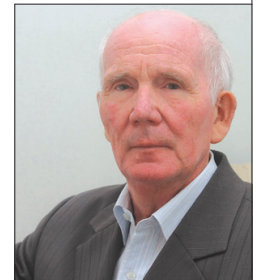
A pünkösd érzékelhető hatása napjainkban

Krisztus mennybemenetele után kétezer évvel is tapasztalható a Szentlélek munkája életünkben, igaz, nem olyan látványos módon, mint az első pünkösd alkalmával. A Szentlelken kívül nem létezik olyan erő, ügyes szervezés, talpraesett menedzselés, amely évezredek át egy emberi közösséget gyülekezetté tudna formálni. Ezt kizárólagosan csak a Szentlélek tudja megcselekedni. Ő fedi fel a szívben a bűnt, indít bűnbánatra, vigasztal, bátorít, és alkalmassá formál Isten szolgálatára. Ő a mi pártfogónk, igazi ügyvédünk. A gyülekezetekben, személyes életünkben végzi építő munkáját minden nap. A különböző életszemléletű, felfogású, eltérő neveltetésű embereket úgy formálja, hogy életükben látható módon ábrázolódik ki a Krisztus.

Sokszor mondták már az egyháztól tévesen, hogy úgy él, mintha nem ebben a világban élne. Ebben a világban él, de benne a mennyek országának értékrendje bontakozik ki. A Szentlélek munkájának köszönhetően az egyházba tartozók kettős állampolgárok. Születésüktől egy földi ország állampolgárai, és a Szentlélek újjászülő munkája eredményeként a mennyek országának polgáraivá lesznek. Egy földi ország állampolgárságától megfoszthatnak bennünket, a mennyek országának állampolgárságát haldandó ember nem veheti el tőlünk. Krisztus földi születése, halála és feltámasztása egyszeri és meg nem ismétlődő esemény, a Szentlélek kitöltése minden nap ismétlődő esemény az emberi életben. Ezért az egyházi ünnepek sorában a pünkösdnek nem kisebb a jelentősége, mint a karácsony vagy a húsvét ünnepének, mivel mindkettő megsejtetése a Szentlélek munkájának eredménye.

A tanítványok félelmek között, imádságos szívvel várták kitöltetését, bennük a Szentlélek egészen más világot épített. A Szentlélek munkáját az emberi élet végéig tartó küzdelem jellemzi. Várjuk mi is imádságos szívvel pünkösd ünnepén Isten megszentelő lelkének újbóli kitöltését életünkbe. Fogadjuk teljes bizalommal és engedelmséggel a szívünkben végzett munkáját, és ne féljünk azoktól a belső és külső harcoktól, amelyekben naponta részünk lesz életünk végezetéig, ezek hozzátartoznak keresztyén életünk mindennapjaihoz. A Szentlélek harcainkban erőt ad, küzdelmeinkben mellettünk áll, formálva, megszentelve földi életünket.

A presbiter

BÓDI SÁNDOR

„Viseljetelek gondot azért magatokra és az egész nyájra, melyben a Szentlélek titeket vigyázókká tett, az Isten Anyaszentegyházának legeltetésére, melyet tulajdon vérével szerzett.”
ApCsel 20,28

Köztudott, hogy református egyházunk a zsinat-presbiteri elvek szerint működik. Ez azt jelenti, hogy közösségeinket (egyházközségeket, egyházmegyéket, egyházkerületeket) a zsinat, mint törvényhozó testület által jóváhagyott szabályok (kánon) irányítják, vezetik, valamint azt, hogy mind a törvényhozáásban, mind közösségeink vezetésében lelkésztestvéreink mellett nem lelkész híveink is részt vesznek. Ez utóbbiak a presbiterek, akiket a gyülekezet közgyűlése választ meg saját kebeléből.

Milyen feltételeket kell teljesítenie a megválasztandó presbiternek? Legyen rendezett családi életű, gyermekeit hitben nevelő, anyagiakat tisztán kezelő, a gyülekezeti szolgálatot önként vállaló személy. A jó presbiter életvitelében, magatartásában és mindennemű tevékenységében az igazi keresztyén alázat jellemzi.

Egyházközségeinket a lelképásztorok vezetik a presbitériumokkal szoros együttműködésben. A lelkész elsőrendű feladata Isten igéjének hirdetése. Ezt a feladatát csak akkor végezheti megfelelő szinten, ha nem kell a közösség egyéb, sokrétű problémáival foglalkoznia. A presbiter feladata tehát, hogy ezen egyéb ügyekkel – mint az adminisztráció, közösség-építő-szervező munka, vagyonkezelés, az istentiszteleti rend és fegyelem biztosítása – foglalkozzék. A presbiter tulajdonképpen nem a lelkészért tevékenykedik, hanem segíti őt és a gyülekezetet, s így együtt Krisztus egyházát építik.

Tiziano: A Szentlélek eljövetele (1545)

„Mindig van egy csodálatos megoldás: a lelki felszabadulás Krisztusban”

– vallja Szöllősi János, a Kolozsvár-Hidelvei Református Egyházközség lelkipásztora

Szöllősi Jánost, a Kolozsvár-Hidelvei Református Egyházközség lelkipásztorát mindig is foglalkoztatták az étellel kapcsolatos kérdések. Huszonegy éves korában, édesapja temetésén úgy érezte: kizárt, hogy az ember élete pusztán arról szólna, hogy a nehézségek és megpróbáltatások után egy marék hamuvá válunk, ennél jóval több és mélysegebb az isteni szándék és gondviselés. Azon a nyáron elejétől végéig elolvasta a Bibliát, egyre intenzívebben kezdett érdeklődni az egyház dolgai iránt, majd 1990-ben beiratkozott a teológiára. A népzenejéről híres Mezőkeszűben töltött szolgálata után került Kolozsvárra, és idén múlt kilenc éve, hogy vezeti Isten útján a hidelvei reformátusokat a Szalai Ferenc tervei alapján 1897–1898-ban épült milleniumi templom szöszékéről is.

FERENCZ ZSOLT

– *Hogyan kezdődött, melyik volt az a pillanat, amikor megérett önben az elhatározás, hogy a lelkipásztori pályát válassza?*

– Édesapám halála után, a szentírás tanulmányozása révén kezdtem megérteni, hogy mennyire fontos megismerni Isten igaz, örök szándékát velünk, emberekkel. 1990-ben, amikor igény mutatkozott, hogy nagyobb létszámú teológiai csoport induljon, többen megkerestek és megkérdezték, hogy nincs-e kedvem jelentkezni. Nemet mondtam, hiszen úgy gondoltam, hogy az én életem már meg van alapozva: volt egy szakmám – alapképesítem nyomdász gépmester –, megbecsültek a nyomdában, ahol dolgoztam, és nem láttam értelmét, hogy pályát változtassak. Egy idő után viszont kezdett súlyos lenni körülöttem a levegő, egyfajta rossz érzés kerülgetett, hogy megfulladok, ha nem megyek a teológiára. Mint-

ha Isten erős keze megragadott volna, olyan érzés volt. Otthagytam a nyomdát, 1991-ben, sikeres felvételi vizsga után kezdtem el tanulmányaimat. Ennek ellenére azonban akkor még nem akartam lelkipásztor lenni. Istent akartam megismerni, aki „megragadott”. Harmadéves koromban jutottam el arra a szintre, hogy másoknak is el kell mondanom mindazt, amit tanultam és tapasztaltam, a szent tüzet, amit egyszerűen nem tudok a csontomba zárni, hanem tovább kell adnom. Akkor döntöttem el, hogy vállalom a lelkészi pályát, annak minden örömeivel és bánatával együtt.

– *A teológia elvégzése után Mezőkeszűbe helyezték. Mi jellemezte az ottani gyülekezetet?*

– Mezőkeszűbe már ötödéves koromban jártam szolgálni, minden második vasárnap én tartottam a délelőtti és a délutáni istentiszteletet. Akkoriban 230 lelkét számlált a gyülekezet, amelyből 15–20-an Kolozsváron lak-

dályokon, ha a cél ott lebeg a szemük előtt.

– *Lelkészként sikerült kitűzni ezt a célt?*

– Úgy érzem, hogy igen, nem úgy jöttem el, hogy örültek volna a távozásomnak, és én is valamelyest sajnáltam őket otthagyni. Csodálkoztam akkor és azóta is, hogy milyen sokan kértek, jelentkeztek a megüresedett hidelvei lelkészi állásra. Lelkésztársak, ismerősök, barátok kérése és a szolgálati lehetőségek bővülése mellett beteges édesanyám közelében is szerettem volna lenni, ezért pályáztam meg az itteni lelkészi állást, s 2003. május 1-jétől kaptam meg a kinevezést.

– *Városon azért nagymértékben különbözik a lelkész és a hívek közötti viszony, mi az, amit ilyen szempontból esetleg másként kell csinálni?*

– Sokan panaszkodunk arra, hogy a fiatal nemzedék nem jár az istentiszteletre, ezért igyekszem nyíltan, szemellenző nélkül megközelíteni a dolgokat, hogy ha egy fiatal betér hozzánk, ő is érezze: helye van az egyházban. Az igehirdéseimben gondolkodásra, belső vitatkozásra – lelki veszekedésre? – próbálok sarkallni az embereket, hogy ne legyenek passzívák sem a hitükkel szemben, sem pedig velem kapcsolatban, inkább haragudjanak rám, de ne legyenek közömbösek. Jézus szolgálatára is jellemző volt, hogy felkavarta az embereket, ahol megjelent, ott felzavarodtak a vizek. Nagyon nehéz ez a vállalkozás, sok energiát igényel, de hiszem azt, hogy van értelme.

– *Milyen változások történtek a gyülekezetben kinevezése óta?*

– A statisztikák alapján nem járnak kevesebben az istentiszteletre, mint kilenc évvel ezelőtt. 1475 lélek tartozik jelenleg az egyházközséghez, városon viszont eléggé képlékenyek ezek az adatok. Az ötvenes, hatvanas, hetvenes években a környékre költöző családok gyermekei közül többen kiköltöztek időközben a Monostorra, a Györgyfalvi negyedbe, a Hajnal negyedbe és a Tóközbe, ha pedig ehhez a külföldre távozásokat, a gyermekvállalási kedv csökkenését és a vegyes házasságokat is hozzászámítom, akkor beigazolódik, hogy sajnos egyre kevesebben vagyunk. Jelenleg 900 körül mozog azoknak a száma, akik állandó, többé-kevésbé aktívnek nevezhető egyháztagejai a hidelvei gyülekezetnek, a többiekkel csak olykor, a nagyobb ünnepeken, vagy ritkábban, keresztelesek, esküvők, temetések alkalmával találkozunk.

Szöllősi János: „Igyekszem nyíltan, szemellenző nélkül megközelíteni a dolgokat”

– *Mi mindent sikerült megvalósítani lelki, szellemi viszonylatban Hidelvén az elmúlt években?*

– A feleségem közreműködésével megszerveztük a vasárnapi iskolát a gyerekek számára, Csengető néven pedig gyülekezeti lapot szerkesztünk már a kezdetek óta, amit, úgy tűnik, örömmel forgatnak a hívek, s szerencsésnek tartom, hogy ilyen téren is szolgálhatjuk az Urat. Kiállításokat is szervezünk. Az évek során jelentős értékű képzőművészeti alkotásokat kaptunk adományként. Tavaly például Lőrincz Lehel szobrász, gyülekezetünk presbitere nagyon értékes hagyatékot adott át az egyháznak, amely a kiállítási tereben tekinthető meg. A másik ilyen megvalósítás a kórus működtetése: 2003-ban, amikor idekerültem, a kántornő segítségével újrászerveztük a kórust, amely tavaly óta megfiatalodott. A különböző táborokon és kirándulásokon túlmenően a nemzeti érzésre is hangsúlyt fektetünk, a március 15-i és október 6-i ünnepi istentiszteletek mellett immár harmadik éve emlékezünk meg elődeinkről június 4-én az első világháborús emlékműnél, tavalytól pedig a magyar református egység emléknapját is megszenteljük a május 22-éhez legközelebb eső vasárnapon.

– *Milyen restaurálási munkálatok zajlottak a templomon?*

– Amikor idekerültem, egyértelmű volt, hogy a templom és a parókia sürgős felújításra szorul, helyenként már omladozott a vakolat. A külső munkálatokhoz öt évvel ezelőtt kezdünk hozzá, azóta a korhadt ablakokat cseréltük ki, javítottuk a vakolatot, tavalyelőtt vakoltuk és festettük az utca felőli homlokzatot és a tornyot. Pályázat útján a kolozsvári egyházközségektől kapott pénzből elvégeztük a tornyok bádogozását, a faanyagot védőszerekkel kezel-

tük, és kicseréltük, ahol gyenge volt. Ami a templombelsőt illeti, öt évvel ezelőtt, egyik kedves egyháztageunk indítványozására szőtesekre cseréltük a varrottasokat, amelyek sok szempontból jobban illeszkednek a belső térhez, illetve ahhoz a hangulathoz, amit az istenháza áraszt.

– *Hogy érzi magát ebben a gyülekezetben, illetve mi az, ami-re ön szerint kevesebb idő jut mostanában?*

– Amikor egyedül vagyok, mint most, és nincs mellettem segédlelkész, úgy érzem, kissé elhanyagolom a családlátogatást. Ez persze nem jelenti azt, hogy ne keresném fel időnként a családokat, de jóval kisebb ritmusban sikerül elegend tennem ennek a szolgálatnak, az istentiszteletek, a hivatali munka és a könyvelés nagyon lefoglal. Ha viszont hívnak, mindig szíves-örömmel megyek, akár kórházba is, mert tudom, hogy várnak, igénylik a szolgálatot. Ami pedig a közösséggel való kapcsolatomat illeti, 2003 óta mindig voltak könnyebb és nehezebb időszakok, de hál' Istennek engednek dolgozni: még akkor is, ha néhányan időnként keresztbe tesznek nekem, szerencsére olyanok is sokan vannak, akik segítenek.

– *Napjainkban egy lelkésznek sok mindent kell tudatosítania a híveiben. Az Ön számára ezek közül mi a legnagyobb kihívás?*

– A legfontosabb, hogy az emberek megértsék Isten üzenetét. Sok esetben megtörünk a különböző terhek alatt, és hajlamosak vagyunk rossz megoldásokat választani, de soha nem szabad elfelejtenünk, hogy mindig van egy csodálatos megoldás, a lelki felszabadulás Krisztusban. Ez biztos módja annak, hogy a sötétből kijussunk a fényre, a tehetetlenségből a minden jó lehetőségek tág terére.

A hidelvei egyházközség temploma a XIX. század végén épült

ROHONYI D. IVÁN

BALLA ÁRPÁD PRESBITER:

FONTOS, HOGY VIRÁGOZZÉK AZ EGYHÁZKÖZSÉG

■ Az egyházközség új presbitériuma a tavaly decemberi tisztújítás után idén januárban alakult meg, ekkor választották meg a presbiterek a főgondnokot, a gondnokot és az egyházfit. A szép és nemes tisztségek betöltésére a következő személyek kaptak megbízatást: Balla Árpád (főgondnok), Czák László (gondnok) és Kónya István (egyházfi). Balla Árpád szerint a presbitérium legfontosabb célkitűzése a haladás és az, hogy virágozzék az egyházközség. – Persze vannak felfogás- vagy nézetbeli különbségek, ez természetes, de ha az emberek higadtan megbeszélnek azokat, sikerül megtalálni a közös nevezőt, ami aztán előbbre viszi a gyülekezetet – vélekedik a főgondnok.

FELHÁZI LENKE ZSUSZÁNNA KÁNTORNÓ:

A KÓRUSTAGOK KOMOLYAN VESZIK A MUNKÁT

■ A korábbi, javarészt idősebbekből álló kórus helyében tavaly, Felházi Lenke Zsuzsanna kántornő kezdeményezésére alakult meg a fiatalabbak kórusa, amely jelenleg 18 tagot számlál, 53 éves a legidősebb kórustag. – Szívügyünknek tekintik a kórust, fásztó munka után is szívvel-lélekkel jönnek, hogy ezáltal is szolgálják az Urat – részletezi Felházi Lenke Zsuzsanna, büszkén újságolva azt is, hogy Méréban, a Kerekdombon és Kolozsváron többször is felléptek. Természetesen a kántornő a korábbi kórustagokról sem szeretne megfeledkezni: tervei között szerepel, hogy klubot indítson, ahol az idősebb egyháztagek időnként összegyűlhetnek.

SZÖLLŐSI ETELKA VALLÁSTANÁR:

KÉT TÁBOR ZAJLIK IDÉN NYÁRON

■ Szöllősi Etelka vezeti a gyerekek vallásórát: a szombati találkozó játékházaszerűek, rövidebb bibliareszleteket beszélnek meg, vasárnap a templomban kezdődik a vallásóra, az istentiszteletről a harmadik ének alatt vonulnak ki a gyerekek a parókiára. 18–20-an kapcsolódnak be a vallásórákba, a legidősebbek 14-15 évesek. A vallástanárnőtől azt is megtudjuk, hogy idén nyáron két táborra készülnek: július 9–16. között a konfirmáció előtti korosztály részvételére számítanak Lesen, a Töközi Egyházközséggel szervezett indiántáborban, de augusztus 6–12. között Kolozson is lesz egy találkozó. Augusztus 20-a és 26-a között vakációs bibliahét lesz a gyülekezetben.

„Csak az tudja felfogni, akinek valaha volt temploma, aztán egyszer csak nem volt hova mennie ígét hallgatni”

Templomának építésére készül az alakuló szászfenesi református egyházközség

Meghatódott öröm járta át a szászfenesi református emberek szívét, amikor két hete a vasárnapi istentiszteleten Ágoston Attila kinevezett lelkipásztor bejelentette: „végérvényesen haszonbérbe kaptuk a község önkormányzatától azt az 1000 négyzetméteres parcellát, amelyre templomot építhetünk”. A magyar közösségen belül a mindig is katolikus hitű szászfenesi többség mellé az utóbbi néhány évben Kolozsvárról sok – többnyire fiatal – református költözött, és az elmúlt héten már több mint 500 református egyháztag szerepelt a gyülekezet- és templomépítő fenésiek lelkészének nyilvántartásában. Ennél jóval több kálvinista még mindig összeírásra vár, de az emberfeletti munkának már javában érik a gyümölcse: erős várat építenek Szászfenesen mindazok, akik erős várnak érzik Istent. Ágoston Attila a páratlan feladattal együtt járó szenvedélyességgel mesél a közösség munkájáról.

KOVÁCS HONT IMRE

A peremvárosokba történő migráció miatt a Kolozsvár melletti község lakossága a 2002-es népszámláláshoz képest megháromszorozódott: az addigi 7,4 ezer-ről a tavalyi összeírás előzetes eredményei szerint 21,8 ezerre nőtt. Több kolozsvári lelkész jelezte, hogy az utóbbi években hívei közül sokan Szászfenesre költöztek, ugyanakkor fiatal, tenni akaró szászfenesi reformátusok aláírásgyűjtésbe kezdtek, a református hívek Magyarlónától való függetlenedését szorgalmazva. Még a népszámlálást megelőzően, 2011 augusztusában, a Brassóban tartott Református Egyházkerületi Közgyűlésen Szászfenest leválasztották a Magyarlónai Református Egyházközségről, a Kalotaszegi Egyházmegyéről, és a Kolozsvár-Külső Egyházmegyéhez csatolták.

Szászfenesi református lakossága körülbelül 2008 óta növekszik gyors iramban. Többnyire fiatal házaspárok költöztek Kolozsvár peremére, így az átlagéletkor alacsony, és sok a kisgyermek. Rengeteg munka vár a lelkészre és a hívekre: az sem egyértelmű, hogy volt-e valaha református gyülekezet a településen.

Két elmélet létezik. Az egyik szerint a 40–50-es évektől mintegy 60–70 fős, Magyarlónához tartozó szóróvány létezett. A másik feltevés szerint a reformáció után a katolikus templomban istentiszteleteket tartottak, de rövid időn belül a lakosság rekatolizált. Utóbbi elméletet igazoló dokumentumot mindaddig nem találtunk – közölte a kinevezett lelkész.

Szászfenesen a kultúrházban tartják az istentiszteleteket, és egy tömbházlakás az egyetlen ingatlan, amit magukénak tekinthetnek a reformátusok.

Istentiszteletre igyekeznek a szászfenesi hívek

Ott többnyire presbitergyűléseket, gyermekfoglalkozásokat tartanak. A kétszobás lakást az elmúlt napokban a magyarlónai református egyházközség presbitériuma egyhangú döntéssel a szászfenesieknek visszaadta.

Búcsú és fogadtatás

Ágoston Attila 14 évig szolgált Kalotadamos és Jákótelke összesen 350 lelkes református gyülekezeteiben. Teológiai tanulmányai idején, budapesti és holland ösztöndíjak révén kiépített kapcsolatrendszernek köszönhetően híveinek a mindennapjait is megkönnyíthette – munkalehetőség biztosításával.

– 2011. október 17-én kaptam meg a szászfenesi kinevezést, november 1-jén már kezdenem kellett Szászfenesen. Két hét alatt meg kellett válnom a gyülekezetemtől – mesélte a lelkipásztor a Kalotaszentkirály melletti két kis faluban eltöltött éveire emlékezve, híveitől és szolgálatától való váratlan búcsúja kapcsán. – Azt a feladatot kaptam, hogy megkeressem a szászfenesi híveket, és gyülekezetet szervezzek. Hálás vagyok a bizalomért Pap Géza püspök úrnak, illetve az egyházmegyéjét vezető Bibza István esperes úrnak a szellemi, erkölcsi és anyagi támogatásért, amely lehetővé teszi a munkánkat. Köszönet illeti az egyházmegye lelkipásztorait is, akik buzdítottak, bátorítottak, és támaszt jelentenek. Klenódiumot kaptunk Ferenczy Miklós Pata utcai, kartotékat Dobri András kerekdombi lelkipásztortól, hogy szertartást és adminisztrációt végezhessünk – mondta a lelkész, akinek a damosiaknak és jákótelkieknek, illetve az utrechtai tanulmányútjának köszönhetően van ugyan fogalma a gyülekezetépítésről, ezzel együtt azonban vallja:

Nincs egyszemélyes munka!

Ágoston Attilának mondhatni ars poeticája, hogy csak együtt, közös erővel, a feladatok elosztásával, illetve az ezekért vállalt felelősség tudatában lehet eredményeket elérni. Különösen örül annak, hogy a gyülekezet-szervezésben jó szervezőkészséggel megáldott, lelkes presbitérium segíti.

– Mindenkinél feladata van, részben emiatt ennyire vonzó a templomépítés küldetése is: mert közös a munka – vallja a lelkész. – Félttem attól, hogy mi vár rám itt, új környezetben. Az első istentiszteleten, november 6-án még csak kilencen voltunk: a családom öt tagja és két házaspár. A következő napokban felhívott egy néni, majd beindult az érdeklődés, és a második istentiszteletre már negyvenen gyűltünk össze. Folytak a családlátogatások a kolozsvári lelkésztől kapott lista alapján, és a legtöbb helyen, ahol fogadtak, újabb telefonszámokat kaptam. Karácsonykor már 88-an vettünk úrvacsorát – áradozott a tiszteletes. A magas telefonszámla és a benzinre költött pénz meghozta az eredményt: mára meghaladta az 500-at a nyilvántartásba vett szászfenesi reformátusok száma.

A lelkész elragadtatással számolt be a presbitérium tevékenységéről is:

– Nagyon tette kész főgondnok, gondnok, hat presbiter és két pótpresbiter segít a munkában, amelybe szinte minden gyülekezeti tag bekapcsolódik valamilyen formában. Kántorunk még nincs. Először a zeneiskolás lányom végezte a kántori szolgálatot, jelenleg egy zenetanár egyháztagunk segít a szertartás színvonalának emelésében. Kiváló, hatékony munkát végző gyülekezeti vezetőség vesz körül, amelyben sok a fiatal, és hűlgytagjai is vannak a presbitériumnak. Olyan az egész, mint-ha évek óta együtt dolgozánk.

Kiutalták a telket a „zöld” templom számára

A helyi tanács határozatban szentesítette, hogy 1000 négyzetméternyi telket templom és parókia építésére az önállósult református egyházközség számára ajánl fel. „Nem leszünk a terület tulajdonosai, de amíg templom áll a parcellán, a miénk a hely, nem kell fizetnünk érte” – nyilatkozta a lelkész.

Ahhoz, hogy szerződéseket köthessen, a szászfenesi református egyházközségnek jogi személyné kell válnia. A júliusi egyházkerületi közgyűlésen várható az önálló szászfenesi egyházközség létrehozásának jóváhagyása, így jogilag is bejegyezhetővé válik. Ezt követi majd a tervezés, a beszerzés és az építkezés. A szükséges pénzt a helyi önkormányzattól, a vallásügyi minisztériumtól, az egyházmegyéjétől, gyülekezetektől és külföldről remélik összegyűjteni.

– Passzív házban gondolkodunk – közölte a lelkész –, zöld megoldásokkal magasabb költségen, de hosszú távon jóval olcsóbban fenntartható templomot építünk. Körülbelül 300 férőhelyre tervezzük, karzattal. A templom és a parókia egyetlen ingatlan lesz, a kettő között a templommal egybenyitható tanácsterem foglal helyet. Nagyobb ünnepeken így több férőhellyel rendelkezne a templom, egyébként gyűlésekre, konferenciákra, ifjúsági, egyházi rendezvényekre használnánk a tanácstermet.

A templomnak a gyülekezet összetartásában is óriási szerepe van: „Vannak, akik azért nem

leteket, majd miután megkaptuk a tömbházlakást, ott. Ágoston tiszteletes úrral a kultúrházban tartjuk az istentiszteleteket” – mesélték a vegyes házasságok okán is évtizedeken át „veszélyeztetett” szóróványgyülekezet idősebb tagjai. „Ünnepnapokon 30–40-en gyülekeztünk, egyébként húsz léleknek már örülnünk kellett.”

A hívek legnagyobb öröme a templomépítés megvalósítható közelsége jelenti. „Hatalmas eredmény lesz, ha felépül a templomunk. Csak az tudja felfogni, hogy mit jelent ez, akinek valaha volt temploma, aztán egyszer csak nem volt ahová elmennie ígét hall-

A SZERZŐ FELVÉTELE

Ma még kopár, de nemsokára Isten háza áll majd a telken

látogatják az istentiszteleteket, mert a kultúrházat alkalmatlannak, méltatlannak tartják az ige hirdetésre, nem is beszélve keresztelőről, esküvőről. Ha lesz templomunk, akkor többen leszünk az istentiszteleten, azért is, mert nagyon sokan – éppen a templomhiány miatt – még mindig a volt kolozsvári egyházközségük templomába járnak. Nem is róhatjuk ezt fel nekik, tudjuk, hogy a köldökszínór elvágásához a jelenleginél többet kell nyújtatnunk” – közölte a lelkész.

Jövevények gyülekezetéből tetterős közösséget

A gyülekezetépítést nehezíti, hogy Szászfenesen a református hívek szinte kivétel nélkül jövevénynek számítanak, az újabbak nem ismerik egymást.

– Már kinevezett lelkész voltam Szászfenesen, amikor egyik egyháztagunk azt mondta: úgysem leszünk többen 40–50 léleknél! – mosolygott e baljóslaton a lelkipásztor, akit újdonsült gyülekezetete nem ok nélkül segít munkájában: „A tiszteletes úr érdeme, hogy itt tartunk. Nagy öröm számunkra, hogy saját lelkészünk van” – mesélte a hívek egy csoportja istentisztelet után.

Az idősebb egyháztagok a régi, hányatott sorsú istentiszteletekről is meséltek. „Régen rövid ideig Kolozsváron a Kakasos templomban hallgattuk Isten igéjét. Később családoknál gyűltünk össze kétheten istentiszteletre, mindig más-nál. A 80-as évek elejétől a forradalom utánig a Sós család házában tartottuk az istentiszte-

gatni” – mesélte meghatódva egyik egyháztag. „Miután leváltunk Magyarlónáról, de még nem volt papunk, elvesztettnek éreztük magunkat. Mindig rá voltunk utalva valakinek a jóindulatára. Szászfenesi hívekként hálával tartozunk Szatmári Béla és Vánca Lajos lónai tiszteletes uraknak a törődésért. Most viszont végre tartozunk valahova, biztos talajt érzünk a lábunk alatt” – mondta egy másik igehallgató.

Egyik presbiternő a kolozsvári magyar iskolákban felkereste a szászfenesi gyermekeket, így próbálta a gyülekezetet gyarapítani, mások szászfenesi munkahelyükön tájékoztatták a magyarul megszólalókat: épül a gyülekezet, szeretettel fogadják a reformátusokat. Gáti Attila főgondnok két éve él Szászfenesen, szűk egy éve dolgozik az egyházközség összeko- vácsolásán. Gondnoktársával, Kiss Györggyel kezdték el gyűjteni az önállósodáshoz szükséges aláírásokat. „A templom sokat segít majd a hívek összegyűjtésében” – véli a kihívástól fűtött tisztségviselő.

A buzgó és gyarapodó gyülekezet lelkipásztora háláját fejezte ki az egyházi szervek mellett a szászfenesi közösségépítő híveknek, valamint családjának – feleségének és három lányának. A tenni akaró hívek erőfeszítései minden dicséretet megérdemelnek, de a lelkész vallja: minden eredményért Istené a dicsőség!

(A szászfenesi látogatásaink alkalmával készített fotóriportunkat megtekinthetik a Szabadság hírportáljának – www.szabadsag.ro – Riport menüjében.)

Konfirmáció a Pata utcai Fehér templomban 2012. április 22-én, konfirmált 10 lány és 7 fiú.

A Kerekdombon 17 fiatal – 9 fiú és 8 lány – konfirmált 2012. április 15-én. A kerekdombi reformátusok IFI zenekara kis ünnepi műsorral köszöntötte őket.

A két kolozsvári egyházmegye egyesítéséről

A két kolozsvári egyházmegye egyesüléséről, négy Nadas menti településnek a kolozsváritól a kalotaszegi egyházmegyéhez való csatlósáról tavaly döntött az Erdélyi Református Egyházkerület közgyűlése. E határozat megvalósításának menetrendjét márciusban rögzítették.

BIBZA ISTVÁN

Az Erdélyi Református Egyházkerület Igazgatótanácsa 2012. március 28-ai ülésén összeállította a Kolozsvár és Kolozsvár-Külső Egyházmegye 2012-ben esedékes egyesülésének menetrendjét. Eszerint július 15-ig megalakul az új egyházmegyei közgyűlés, valamennyi egyházközség képviselőivel. Az új egyházmegye elnevezése legyen: Kolozsvári Református Egyházmegye. Augusztus 15-ig a presbitériumok beküldik az egyházmegyei tisztségviselők jelöltlistáját a még hivatalban levő illetékes egyházmegyéhez. A két egyházmegye közös tanácsulását állítja össze a szavazócédulákat augusztus 20-ig. Augusztus 20–szeptember 10. között zajlanak az egyházmegyei választások. Valamennyi egyházmegye a sajátos közügyeit a régi beosztás szerint intézi 2012. október 1-ig. A Kolozsvári Egyházmegyéből a Kalotaszegi Egyházmegyébe átkerült egyházközségek – Magyarvista, Méra, Mákófalva, Türe – az új (tehát a kalotaszegi) egyházmegyéjük tanácsához terjesztik be a jelöltek.

A mostani Kolozsvári Egyházmegye közgyűlése 2012. május 8-án tartott ülésén úgy határozott: „Mivel sem az érintett egyházközségek presbitériumainak, sem az egyházmegyei tanácsnak, sem az egyházmegyei közgyű-

lésnek a határozatait nem vette figyelembe a 2011-es egyházkerületi közgyűlés, kérjük, hogy a 2012-es kerületi közgyűlés térjen vissza az egy évvel korábbi határozatára, és módosítsa azt az érintettek akaratának figyelembevételével. A mi esetünkben kérjük, hogy a jelenlegi Kolozsvári Egyházmegyéből ne válasszák le [...] Mérát, Magyarvistát, Türet és Mákófalvát.” Erre válaszként a Kolozsvár-Külső Egyházmegye a 2012. május 15-én tartott közgyűlésén elhatározza: készen áll az egyházkerületi közgyűlés 2011/33-as határozatának végrehajtására, támogatja a földrajzilag Kalotaszeghez tartozó négy egyházközség átszételátását. Ha az egyházkerületi közgyűlés mégis úgy dönt, hogy a két kolozsvári egyházmegye egyesítése Mérával, Magyarvistával, Türelével, Mákófalvával együtt történjen, akkor azt javasolják, hogy a határozat végrehajtását halassza a következő ciklus (2012–2018) végére.

A 2011/33-as egyházkerületi határozat ellen a törvényes időn belül senki sem fellebbezett, új tényállás ezalatt nem következett be, tehát nincs ok a kérdés újrafelvetésére. Ha az igazgatótanács és az egyházkerületi közgyűlés mégis visszatér a kérdésre, akkor az sem kizárt, hogy a két kolozsvári egyházmegye külön, a jelenlegi összetételben folytatja szolgálatát.

G y e r e k v á r

A Segítő megérkezik Pünkösdi története gyermekeknek

■ Jézus azt mondta a barátainak, hogy Jeruzsálemben várják meg a Segítőt, akit küld nekik. Így ők vártak. Várakoztak és imádkoztak. Imádkoztak és várakoztak napokon keresztül. Amíg ők vártak, Jeruzsálem utcái megteltek emberekkel. Jöttek minden országból. Északról és délről. Keletről és nyugatról. Az egész világból. Eljöttek, hogy együtt ünnepeljék az aratás ünnepét.

A tanítványok a felső szobában voltak, amikor hirtelen furcsa dolog történt. Egészen furcsa. Zúgni kezdett a szél. Vadul és dühöngve zúgott, mint a legádázabb szélvihar. De nem éreztek semmit, csak hallottak.

Pünkösdi köszöntő

Víg a Noé kis galambja, megtért az özönvíz habja. Zöld ágat viszen szájába, nyugvást tere le bérkába. Én is most, mint e zöld ággal, e pünkösdi királynéval beköszöntök kiáltással: légyen az Isten e házzal. Szívemből kívánom!

(Ismeretlen szerző, népi köszöntő)

Aztán lángok lobbantak körülöttük. Lángnyelvek nyaldosták körbe a fejüket, és pihentek meg rajtuk. De nem égette meg őket a tűz. Füstszagúak sem lettek.

A Segítő – Isten Szentlelke – megérkezett. Isten ott volt velük.

Kirohantak a házból. El akarták mondani mindenkinek, mi történt. És amikor megszólaltak, mindenki megértette őket. Megértették minden szavukat. Azok is, akik északról jöttek. Azok is, akik délről. Keletről és nyugatról. Jézus barátai idegen nyelveken szólaltak meg. Olyan nyelveken, amelyeket sohasem tanultak. A Szentlelke segített nekik ebben. Hiszen mindenki a maga nyelvén ért a legjobban.

– Miről van szó? – kérdezte egy spanyol férfi.

– Ez csodálatos – szolt egy afrikai asszony.

– Mit tegyünk? – kérdezte egy görög fiú.

De voltak ott olyanok is, akik ostobaságnak tartották az egészet.

– Berúgtak – mondták gúnyolódva –, édes bortól beszélnek összevissza.

És akkor Péter felállt. Péter – aki kezdettől fogva Jézussal volt. Péter – a halász. Aki sohasem mondott beszédet eddig egész életében.

– Hallgassatok ide! – kiáltotta – Nem a bor nyitotta meg a szánkat, hanem a Szentlelke. Isten saját Lelke. Sok-sok évvel ezelőtt egy próféta előre megmondta, hogy Isten elküldi a Lelkét, hogy segítsen az embereknek. Nemcsak a prófétáknak és a királyoknak, hanem mindenkinek. Ez történt meg ma. És ez Jézus miatt történt, aki meghalt a kereszten. Isten maga hozta vissza őt a halálból, és maga mellé ültette a mennyben. Jézus küldte ezt a csodálatos ajándékot nekünk. Mert ő a Kiválasztott, akire olyan régen várunk! Jézus, aki értünk halt meg. Akit mi adtunk halálra.

Az emberek bántódtak, hogy ezt tették Jézussal.

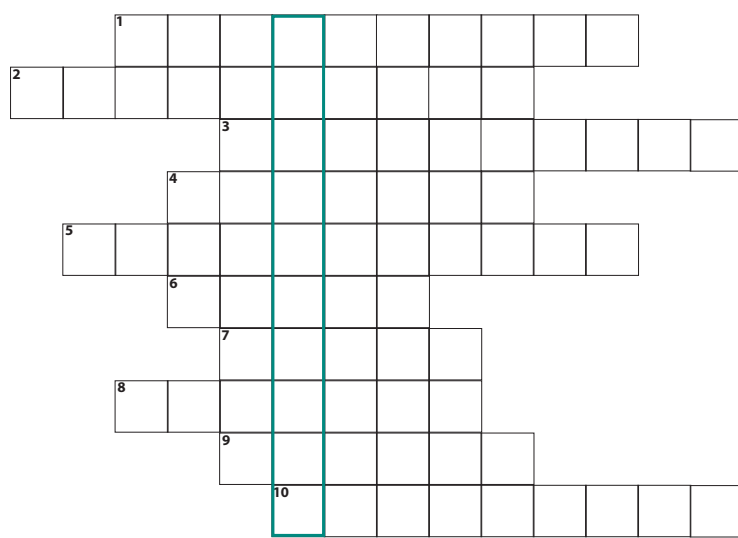
– Most mit tegyünk? – kérdezte egy asszony.

– Kérjétek Istentől bocsánatot! – mondta Péter. – Engedjétek, hogy lemosson rólatok minden rosszat, amit csak tettetek! És fogadjátok el ajándékát, a Szentlelket!

Ez történt. Megszületett az első keresztyén gyülekezet. Őszintén bocsánatot kértek Istentől. Megkeresztelkedtek és megteltek Isten Szentlelkeivel. Mind a háromszáz. Akik északról jöttek. Akik délről. Keletről és nyugatról. A világ minden részéről.

Keresztrejtvény

A megfejtésben Pünkösdi ünnepének a „főszereplője” rejtőzködik.

1. A Szentlelke „szentté” tesz.
2. A Szentlelke másik megnevezése a Szentírásban. (Jn 14,26)
3. Itt töltött ki először a Szentlelke.
4. A Szentlelke kitöltésének és az egyház születésnapjának az ünnepe.
5. Akikre először kitöltött a Szentlelke. (ApCsel 2)
6. Az a tanítvány, aki magyarázta az Írást a szerezsen komornyiknak. (ApCsel 8)
7. Az a tanítvány, akinek a pünkösdi utáni prédikációjára több mint 3000 ember tért meg. (ApCsel 2)
8. Tüzesek voltak, mikor Pünkösdkor a tanítványokra szálltak. (ApCsel 2)
9. A Szentlelke neve a bal oldalon olvasható bibliai történetben.
10. Bibliai „néger pénzügyminiszter”. (ApCsel 8, 27)